



Dolmeny jako nástroj dalšího vývoje lidstva

Dolmen je v zásadě kamenný stůl více či méně vysoký a široký, stojící na třech nebo čtyřech sloupech.

Tato definice je velice obecná, neboť existují různé typy dolmenů, odpovídající patrně různým účelům. Některé byly postaveny na volném prostranství, jiné pod mohylou, je logické, že jejich účel nebyl stejný. Existují však i takové, jež dříve byly pod mohylou a nyní jsou na volném prostranství, nebo jsou skryty jen z poloviny, což komplikuje výzkum.

Typově je dělíme na dolmeny s více deskami, dolmeny s jednou deskou a krytá dvojradi. Přitom je velmi obtížné, ne-li přímo nemožné, odlišit dolmeny s více deskami od krytých dvojradi. K tomu přičteme, že vedle pravých dolmenů existovaly *napodobeniny*, neboť je pravděpodobné, že ve stavbě dolmenu se pokračovalo i poté, kdy jejich účel byl zapomenut – stejně jako tomu bylo u gotických chrámů, které se stavěly, i když už základní data pro gotický sloh nebyla známa ani vyučována, a u pyramid, které se stavěly, i když principy a kosmická data byla ztracena.

K čemu se stavěly?

Privádí nás to k otázce, jaký byl účel dolmenů: Takřka všichni se shodují v tom, že pohřební. Zčásti je to jistě pravda, jako je to zčásti pravda u pyramid. Na rozdíl od menhirů a kromlechů jsou dolmeny a krytá dvojradi zcela jistě sakrálními stavbami, takže otázka zní: Měly náhrobní funkci proto, že byly posvátné, anebo naopak byly posvátné proto, že se pod nimi pohřbívalo? Nález kostér v dolmenech nám rozhodně nic neříkají o jejich účelu, stejně jako lidské pozůstatky v kryptách katedrál, jejichž množství v průběhu staletí roste. Nanejvýš lze konstatovat, že dolmeny sloužily jako individuální nebo skupinové hroby, avšak nelze rozhodnout, zda to byl jejich účel prvotní. Vedle pohřbených tu totiž najdeme všechno možné z různých období: opracované pazourky, hlazené kamenné sekyry, bronzové meče, dýky a sekyry, sošky galských a římských bohů, římské mince... Je tedy zřejmé, že jejich stavitelé je nestavěli výhradně k pohřebním účelům, a právě tak je jisté, že jejich cíl nebyl osobní ani pověřený.

Domnívám se, že sledovaným cílem bylo vytvořit nástroj dalšího vývoje lidstva. Víme už, že tito učenci předali národům, u nichž byli hosty, znalost pěstování zemědělských plodin, chovu zvířectva a různých technik. Dolmen byl součástí jejich civilizačního úsilí. Jak? Myslím, že stejně jako chrámy a katedrály, totiž jako nástroj přímého působení na člověka. Pomáhala jim v tom země, tj. určitá místa.

Je jisté, že jejich umístění nebylo libovolné. Fernand Niel k tomu uvádí:

„Dolmeny byly v některých případech stavěny velmi daleko od místa naleziště kamene. Uvádí se krytá dvojradi v Essé (Ille-et-Vilaine) a jeho deska o hmotnosti 45 tun, která byla převezena na vzdálenost 4 km. Desky dolmenu v Saing-Fort-sur-Né (Charente) na vzdálenost 30 km, dolmen v Moulins (Indre) na 35 km a deska dolmenu v Soto ve Španělsku 38 km. Podobně tomu bylo v Koreji, kde materiál pro 22 dolmenů v Sungsanui byl přivezen vodní cestou...“ To vše pravděpodobně se záměrem využít vlastnosti místa.

Jakým způsobem? Rád bych vyslovil hypotézu.

U krytých dvojradi a dolmenů šlo možná o záměrné vytvoření jeskyně, tj. místa, kde telurické proudy jsou, lze-li to tak říci, v čistém stavu. Myslím, že stejný cíl sledovali pythagorejci při stavbě basiliky Porta Maggiore, a také tvůrci sakrálních staveb – kostelů a klášterů, když je stavěli nad kryptami.

K tomu je třeba dodat, že mnohá krytá dvojradi jsou loktovitě zahnutá stejně jako většina velkých středověkých kostelů a egyptských chrámů. Možná z těchto tradičního důvodu.

Mnohé, ne však všechny, dolmeny postavené pod širým nebem, mají jednu pozoruhodnou zvláštnost. Člověk by předpokládal, že tak těžké kamenné tabule budou usazeny na co možná největší základně, ale je tomu přesně naopak. Je patrná maximální snaha, aby deska spočívala na ploše co nejmenší, téměř jenom na bodech, aby kontakt se vzpěrami byl co nejmenší.

Někde se dokonce podařilo položit desku téměř „na špičku jehly“, a sice tak, že mezi vzpěru a tabuli byl vložen malíčký kulatý kamínek, který celou váhu nese na povrchu prakticky bodovém. Vypadalo by to jako nesmyslné narušování stability, kdyby nebylo očividné, že k požadovanému účelu je to zřejmě nutné. Jedná se o zjevný záměr.

Mnohé dolmeny tímto způsobem postavené přetrvaly několik tisíciletí, což je další důvod k tomu, abychom je nepovažovali za výtvar barbarů, i když jsou tak hrubé a neotesané. Dokonce z toho může vyplynout, že kameny jsou tak hrubé a neotesané proto, že jejich stavitel je takové chtěl mít.

Kámen jako rezonující akumulátor

Je-li kámen neotesaný, můžeme jej považovat za nedotčený přírodní útvar, kompletní a plný. Kámen je pomalým a dlouhodobým výtvozem země, vody, ohně, tlaků a proudů. I tehdy, když je venku ze země, zůstává nadále samotnou hmotou země. Ať je to pískovec,

vápenec, břidlice nebo cokoliv jiného, vzniknout mohl jedině tehdy, pokud byl v naprostém souladu se všemi zákony planety, sluneční soustavy a vůbec kosmu. Vše zemské je v něm obsaženo. Žije vlastním životem podle své struktury a svého umístění, jež jsou v souladu se životem Země. Z dosavadní historie Země vyplývá dokonce i jeho štěpnost a lom při oddělení od skály. Svými nástroji můžeme tuto jednotu leda narušit.

Další vlastností kamene je akumulace tepla. Když se kámen zahřeje, teplo se v něm akumuluje, zůstává a jen pomalu odchází. V jazyce fyziky se říká, že je žáruvzdorný – stejně jako jeho nevlastní sestra cihla. A samozřejmě akumuluje nejen teplo, nýbrž také magnetismus a zvláště vibrace. Kámen snadno rezonuje. Snadno vibruje. Každá vibrace, jež s ním souzní, nalezne v něm ozvěnu.

Tento rezonující akumulátor tedy umístíme do podmínek pro rezonanci optimálních, tj. na minimální opěrnou plochu, na hroty, které netlumí vibrace. Bude takto navíc vystaven přepětí mezi vlastní hmotností, jež má tendenci jej prohnut, a silou jeho soudržnosti, takže rezonanční vlastnosti se ještě zvýší. Celek se velmi podobá hudebnímu nástroji. Takové harmonické tabule existují, to je fakt, který jsem si osobně ověřil, ale jak a k čemu se užívaly, jaký účinek se od nich očekával, to už jsou jenom dohady.

Dolmeny mívají studnu jako katedrály, zpravidla se naláze někde poblíž. Voda v těchto studnách mívá nezřídka léčivé vlastnosti. Není výjimkou, že dolmen se jmenuje *Bonneau* (Dobrá voda). Zdá se pravděpodobné, že existuje vztah mezi podzemní vodou a žádaným účinkem dolmenu. Totéž zřejmě platí o katedrále. Z těchto důvodů považují dolmen za nástroj přímého zasvěcovacího působení na nového adepta. Vzhledem k tomu, že účinek dolmenů se lišil podle místa a specifik nástroje, k úplnému zasvěcení bylo třeba projít iniciační cestou od jednoho dolmenu ke druhému. Iniciační cesta je tradicí, kterou dodržovali řečtí filozofové i dědici starého vědění – druidové. V Césarově době tato cesta vedla do Velké Británie, pravděpodobně do „chrámů“ Stonehenge a možná ještě v dobách před vznikem kanálu La Manche.

Louis Charpentier v knize

OBŘI aneb MYSTERIUM POČÁTKŮ

Z obsahu: První bitva v dějinách, Atlantida, Liguové, Civilizace, Diaspora, Glozel, Megality, Druidové... Knihu vydalo nakladatelství Argo, Miličova 13, 130 00 Praha 3, www.argo.cz.